

www.ketab.ir

سطرهای فیال

ویدا نفودمیان قدیم

نام کتاب: سطرهای خیال

مولفان: ویدا نخودچیان قدیم

چاپ: اول-۱۴۰۰

شمارگان: ۵۰۰

طراح جلد و صفحه آرا: زهره یوسفی

قیمت: ۲۵۰۰۰۰ ریال

شابک:

۹۷۸-۶۲۲-۳۰۵-۰۸۵-۵

انتشارات حوزه مشق

سرشناسه: نخودچیان قدیم، ویدا، ۱۳۶۷-

عنوان و نام پدیدآور: سطرهای خیال / ویدا نخودچیان قدیم.

مشخصات نشر: ملارد: حوزه مشق، ۱۴۰۰.

مشخصات ظاهری: ۶۸ ص؛ ۱۴×۵/۲۱ سانتیمتر.

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۳۰۵-۰۸۵-۵-۲۵۰۰۰۰ ریال

وضعیت فهرست نویسی: فیپا

موضوع: یادداشت‌ها

Notebooks

رده بندی کنگره: PIR۳۶۲

رده بندی دیویی: ۸۶۲/۸۴۸

شماره کتابشناسی ملی: ۸۶۶۱۲۹۲

اطلاعات رکورد کتابشناسی: فیپا

سخنی با دوستان

کسی که قصد نوشتن میکند چند حالت دارد یا یک موضوع، مشکل و یا دغدغهای ذهنش را درگیر کرده و او دنبال تجزیه و تحلیل آن موضوع هست که با تحقیق و جمع آوری اطلاعات و نظرات شخصی برخاسته از دلیل و منطق درصدد ارایه راهکار است.

یا سفارشی مینویسد.

یا برای دل خود مینویسد و یا بهتر بگم، خود را مینویسد.

من جز گروه سوم؛ اگر بررسی موضوع نوشته‌های چیست؟ بطور دقیق نمیتوانم بیان کنم چون نوشته‌های من روایت حس و حال‌های لحظات متفاوت من است نسبت به جهان و آنچه برآیم رخ میدهد. پس من از زاویه‌ی دید خودم، از موقعیت خودم، با توجه به ذات و شخصیت و تربیت و جهان بینی خودم، مکان زندگی و تجارب و باور و ایمان خودم موضوعی را میبینم، گاه در قالب شعر؛ گاه در قالب متن، قطعه‌ای ادبی، و گاهی سخنی کوتاه.

گاه خودمانی، و گاه شاکی.

گاهی شاد و گاهی غمگین.

چرا؟

برای اینکه این منم مجموعه‌ای از حالات.

مگر نه اینکه ما جان‌های بهم پیوسته‌ایم چه میشود هر کدامان خودمان را، حس و حالمان را، دغدغه‌هایمان، تجربه‌هایمان، نظرات و پیشنهاداتمان، باورها و ایمانمان، درد دل‌هایمان و خود خودمان را مکتوب کنیم. اری خودمان را بنویسیم.

من بنویسم، تو نیز بنویس، او هم همینطور، او... او، و او... این نوشتن شاید راهی باشد برای ارتباط با یکدیگر، آخر دیرزمانی ست ما انسانها زبان هم را نمیفهمیم، انواع و اقسام حروف الفبا ابداع شد برای سخن گفتن ولی ما هنوز نمیتوانیم باهم خالصانه صحبت کنیم. کی نشسته‌ایم باهم از حس و حالمان گفتیم؟ کی حوصله‌ی شنیدن حرفهای دیگری را داشتیم؟ ما که در خود غرقیم و غافل از دیگری. پس چه چیز بهتر از اینکه خودمان را بنویسیم شاید این نوع سخن گفتن نوعی احترام باشد به دیگران که در صورت تمایل حرفهایمان را بنویسند. من مینویسم و این محترمانه‌ترین راهی است که مخاطب را پای حرفهایم میتوانم بنشانم.

لازم به ذکر است که نوشتن چنان آرامشی میدهد که با شروعش به هیچ گوشی نیاز نخواهی داشت برای شنیدن.

من شروع کرده‌ام که بنویسم، تنها بنویسم یا که «تنها» بنویسم. بالاخره افکارم راهی پیدا خواهند کرد برای خودی نشان دادن. نهایتا هرچه باشد به شما عزیزان تقدیم خواهیم کرد.

باهم پیش میرویم و میبینیم شدنی‌ها را...